Det var her i Aalborg på kongressen i 1992, vi lagde grunden til det nationale kompromis og de fire forbehold, som et flertal i Folketinget tilsluttede sig. I Danmark var der pisket en stemning op: Man kunne forledes til at tro, vi stod umiddelbart foran en EU-hær, et EU-politikorps, et unionsborgerskab, der skulle erstatte dansk borgerskab, og fælles mønt, selvom det eneste, der var en plan for, var den fælles mønt.

Forbeholdene var en politisk nødvendighed, men politisk nødvendighed behøver ikke være det samme som politisk vision.

Nogen ønsker at gøre forbeholdene til Gud. De dyrker forbeholdene, de elsker dem, de kalder dem politisk vision. I Socialistisk Folkeparti bliver de forbehold, der i 1993 forkastedes af 70 pct. af deres vælgere, nu kaldt grundlaget for en ny, dansk, socialistisk Europa-vision. I modstanderbevægelseme bliver de forbehold, der i 1993 ikke kunne bruges til en pind, nu rost til skyerne og kaldt danske garantier.

Vi er kommet så vidt, at man end ikke behøver at huske forbeholdenes indhold, for at kunne elske dem.

Til gengæld er vi også kommet så vidt, at nogen mener, forbeholdene er roden til alt ondt. De føler sig svinebundne af forbeholdene og taler om, at Danmark har placeret sig i selvvalgt isolation.

Hvis vi antog et øjeblik, at det er rigtigt, at Danmark er i selvvalgt isolation, ville den danske regering så stille forslag til EU's regeringskonference om, hvordan det europæiske samarbejde kan virke bedre for beskæftigelse, miljø og åbenhed? Ville den danske statsminister fa det bedste ry blandt socialdemokrater i Europa for at være den, der mest aktivt forsøger at fremme socialdemokratiske mål gennem det europæiske samarbejde? Ville partiet Venstre være så irriteret over regeringens EU- politik, hvis vi var ugidelige og passive? Nej, Venstre er netop irriteret over, at EU også kan bruges til at fremme socialdemokratiske mål, og derfor skælder de hele tiden ud.

Når Danmark ikke er sat ud af det gode selskab, skyldes det naturligvis også, at forbeholdene ikke er så problematiske. Kun den fælles mønt er der lagt en slagplan for, mens de andre lande heller ikke forestiller sig fælles politikorps eller at erstatte deres statsborgerskab med et unionsborgerskab.

Det forbehold vi har om unionsborgerskab, er nok det mærkeligste af dem, fordi det udtrykker et fælles ønske for hele EU. Med stor sandsynlighed vedtager

regeringskonferencen, at unionsborgerskab kun kan supplere, men ikke erstatte statsborgerskab, og på den måde tager EU Danmarks forbehold til sig. Kun i kampagnemageres indbildning har unionsborgerskabet nogen sinde været en erstatning for statsborgerskab.
Til gengæld har vores forbehold betydet, at vi har undsagt os ambassadehjælp for vores statsborgere hos andre EU-landes ambassader i udlandet, men ikke desto mindre har EU-repræsentationeme sagt ja til at lægge et godt ord ind for danskere, da en dansk båd blev bragt op på Haiti og da en dansk statsborger blev fængslet i Tyrkiet.

Nogen vil sige, at alt det må vi ofre af hensyn til den danske, nationale identitet. Nogen mener, det skal være socialdemokratisk politik at ville fremme dansk, national identitet i EU... Det kan man vel kun mene, hvis man synes, man kommer fra et lille betydningsløst parti i et lille pusse- nusse land, der er så charmerende i al sin lidenhed, at man kan tillade sig at mene hvad som helst. Lad mig tage et helt tilfældigt valgt eksempel: Hvad nu hvis et parti i et større EU-land, for eksempel det tyske socialdemokrati vedtog, at formålet med dets deltagelse i det europæiske samarbejde var at fremme tysk identitet? Så ville vi for alvor få grund til bekymring.

Hvem er det, der er ude efter dansk identitet? Efter min mening styrker internationalt samarbejde i sig selv ens bevidsthed om, hvor man kommer fra. De nationale eller regionale kulturforskelle er tydelige i EU- samarbejdet, og ingen vil af med dem. Tror I virkelig, at nogen vil have et EU-statsborgerskab, så danskerne ikke længere kan have deres danske statsborgerskab med den indsats i spillet, at de så heller ikke længere selv kan være tyske, franske, spanske, svenske? Nej, vel?
Forbeholdene er udtryk for politisk nødvendighed, for en aftale med den danske befolkning, der kun kan opsiges af den danske befolkning via en folkeafstemning, men de er ikke udtryk for politisk vision. Det er vel kun i Socialistisk Folkeparti man kan nøjes med forbeholdene som ny, dansk, socialistisk Europa-vision. Jeg er glad for, at Socialdemokratiet ikke er så mådeholdent og så tilbageskuende.
Ville vi overhovedet have haft udspillene om beskæftigelse, miljø og åbenhed, hvis vi havde stirret os blinde på forbeholdene? Forbeholdene drejer sig jo ikke om disse kernepunkter i socialdemokratisk politik. Vi taler ikke kun, om det vi vil være fri for, vi

taler mere, om det vi gerne vil nå frem til.
Udspillet om åbenhed er centralt. I Europa-parlamentet har vi forsøgt, ved hjælp af det gode, at komme frem til aftaler med Rådet og Kommissionen om mere åbenhed, men overfor den slags skal man åbenbart skrue bissen på. Selvom vi har aftalt med de andre institutioner, at vi ikke vil have hemmelige erklæringer til at supplere den lovgivning, der offentliggøres, så laver de dem alligevel! Selvom vi har aftalt med Kommissionen, at den skal give os sine høringsssvar, så får vi dem ikke, og selv om den politiske ledelse i Kommissionen hele tiden benægter, at den skulle kende til dokumenter, der vil lægge et røgslør over ko-galskabssagen, så dukker papirene op alligevel. Europa-parlamentets undersøgelsesudvalg om kogalskab vil forlange alt udleveret, og Kommissionen må hellere vise sig samarbejdsvillig.
Vi har 'hårdt brug for, at åbenhed bliver et emne på regeringskonferencen. Åbenhed har at gøre med demokrati. Demokrati har at gøre med grundlaget for Socialdemokratiet. Lige og almindelig valgret skal i dag suppleres med fri adgang til oplysninger, så man reelt kan deltage i samfundets udformning.
Når der svindles med EU-penge, er det offentlige midler der svindles med, det vil sige, det er vores skattepenge, der svindles med. Der er afsløret en enorm smugling af cigaretter og landbrugsvarer, og det siges, at hele det system, som udbetalingerne fra EU-kassen hviler på, er brudt sammen. Vi synes, det tog grusom lang tid, før regeringerne kunne enes om, at de skal have samme regler for, hvad svindel er, så svindel mod EU- skatteborgernes penge kan straffes lige hårdt i alle lande, og på lige fod med den straf, der falder, når der svindles med nationale, offentlige midler.
Nu skal der forhåbentlig ikke gå så lang tid, før regeringerne finder ud af, hvordan landbrugsstøtten og eksportstøtten skal indrettes, så det ikke er så let at svindle med den. EUs troværdighed sidder på en måde i borgernes lommer. Hvis vi ikke tror, pengene på EU budgettet går til de rigtige ting, så forsvinder den folkelige opbakning.
Vi har et forbehold mod et harmoniseret EU-politikorps, fordi der blev pisket en stemning op i 1992, og man kunne få det indtryk, at der snart ville gå tyske parkeringsbetjente på de danske gader istedet for de danske, som vi pludselig blev så glade for. Men der er jo ikke tale om at fjeme dansk politi. Der er tale om, at politiet bliver nødt til at samarbejde over grænserne, fordi tyveknægtene gør det.
I den offentlige debat kan man se, at EU-modstandeme har fået det galt i halsen og argumenterer for, at Danmark slet ikke må deltage i politisamarbejde. De vil se, om

de kan bringe Bjørn Westh på glatis og fange ham i forbeholdstroløshed, så socialdemokraterne bliver vrede på ham. Men politiet er nødt til at samarbejde over grænserne. Så længe
samarbejdet ikke er et decideret EU-anliggende, har vi kun ét væsentligt problem, nemlig den demokratiske kontrol.

Vi har stillet spørgsmål i Europa-parlamentet til Rådet til en sag om registre i Europol. Nogle embedsmænd havde ment i al deres kvide, at det nok ville være lettere at fange nogle flere forbrydere, hvis man kendte, deres politiske, religiøse og seksuelle tilhørsforhold! Rådsformanden sagde, at det var et af de dårligere notater, regeringerne havde til deres rådighed. Men humlen i denne sag er, at vi kun ved beredvillighed fra Rådets side fik et svar i Europa-parlamentet, for mellemstatsligt samarbejde skal kontrolleres i de enkelte stater, og det er altså Folketingets og 14 andre landes parlamenter, der skal påtage sig det ansvar.

I Danmark er vi så småt ved at få en mere normal-europæisk situation på højrefløjen. Det vil sige, højrefløjen er ved at blive klar over, at efter det frie, indre marked kommer tiden for at indbygge hensyn til forbrugerne, arbejderne og miljøet. Ærgerligt nok, for dem. Vi kan se tendens på opvågning i Det konservative Folkeparti, og vi har set den et stykke tid hos Venstre, der er meget sur over, at Socialdemokratiet vil bruge EU til at løse problemer for folk! Fred være med dem. Vi skal nok blive ved, som vi plejer.
Ude i Europa har højrefløjen været politisk bevidst længe. Den rigtige højrefløj, helt ude til den anden side i det politiske spektrum, den højrefløj, som de danske modstanderpartier i Europa-parlamentet sidder ved siden af. Lis Jensen sidder ved siden af Le Pen, og Jens Peter Bonde er underformand for storspekulanten James Goldsmith, blandt sine danske venner: Jimmie. Goldsmith kender givetvis lige så meget til stormen mod den danske krone i 1993, som Poul Nyrup Rasmussen og Marianne Jelved gør, bare fra den anden side af hegnet.
Højrefløjen har fundet ud af, at EU er en skidt idé. De omhylder deres EU- modstand med nationalhymner, nationalhelte og fædrelands-retorik, men deres projekt er deregulering. Samfundet skal ikke kræve skat, samfundet skal give skattely. Samfundet skal ikke lave miljøregler, samfundet skal

tillade miljødumping. Samfundet skal ikke beskytte arbejderne, arbejderne skal kunne udnyttes.

Højrefløjen forsøger at bilde folk ind, at det er EU-samarbejdet, der er en trussel mod kulturen, og ikke de mastodonter, der deler det globale mediemarked i mellem sig, og sender os fjemsynsudsendelser, som det er umuligt at kende forskel på.
Vi skal bruge EU-samarbejdet til værn om kulturen. Vi skal støtte produktion af TV-udsendelser i de europæiske lande, vi skal tiltvinge os indflydelse på de reklameregler, der skal gælde for os. Vi kan jo ikke bilde os selv ind, at vi ikke er under indflydelse udefra, når parabolsalget raser i vejret - ikke på grund af DR2, men på grund af TV3. Netop TV3's reklamer til Danmark kan vi kun sikre respekterer vores lovgivning, når vi vil samarbejde i EU for det.
Men når det nu står sådan til på højrefløjen, er venstrefløjen så lige så populistisk. Nej, kun i Skandinavien kan venstrefløjen overleve uden en politik for, hvad den vil i EU. Resten af den europæiske venstrefløj vil med politisk samarbejde forfølge mafiaen, miljøødelæggeme, monopolmageme og mediemoguleme over landegrænserne. Efter min mening en helt naturlig rygmarvsreaktion for en demokratisk socialist. .
Men EU er ikke god. EU kan bruges til noget godt. EU er ikke skidt. EU kan misbruges til noget skidt. EU er en politisk kampplads samtidig med, at det er en enestående chance for at komme om ved det faktum, at nogen lande er større end andre lande. I EU er de forpligtede over for hinanden.
Derfor er EU først og fremmest Fredens Projekt. Ikke et Fredens Projekt i den forstand, Venstre's krudt og kugle-europæere kunne tænke sig EU bevæbnet, men et Fredens Projekt for samarbejde. Andre europæiske, demokratiske lande skal inviteres med. Forhåbentlig vil det betyde, at EU- samarbejdet forenkles og nogle bureaukratiske lag skalles af, men vi skal have blikket åbent for perspektivet: Et tidligere delt Europa, et Europa med mange krige på samvittigheden, kan blive samlet. Vi kan dynge hinanden
til med aftaler og dagligdags samvirke, vi kan finde en ramme at forhandle indenfor, når økonomiske interessekonflikter opstår.

Hvis man spørger dem, der startede Socialdemokratiet, så var det faktisk også deres

idé.